

Marie-Cecile Beniers

DAT MEEN JE NIET!

the house of books

Dit is een werk van fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn een product van de verbeelding van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving. Elke overeenkomst met werkelijk bestaande gebeurtenissen of personen berust op toeval.

Copyright © 2013 by Marie-Cecile Beniers
Een uitgave van The House of Books, Vianen/Antwerpen

Omslagontwerp
marliesvisser.nl
Omslagfoto
Getty Images
Foto auteur
© Laura Zwaneveld
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

All rights reserved.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3839 3
ISBN 978 90 443 3840 9 (e-book)
D/2013/8899/32
NUR 340

I

‘Suus, word eens wakker. Je moet even meekomen.’ Milo fluistert in mijn oor.

‘Hm?’ Langzaam doe ik mijn ogen open. Milo’s gezicht is vlak bij het mijne. In het donker kan ik nog net zien dat hij glimlacht. ‘Wat is er? Hoe laat is het eigenlijk?’ Ik pak mijn mobieltje: 5.14 uur. Argh.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Kom nou maar gewoon,’ fluistert Milo. ‘Maar je moet beloven stil te zijn.’ Hij pakt mijn hand en leidt me door het huis mee naar buiten. Eenmaal buiten leidt hij me over het donkere pad naar het strand. Milo’s zaklantaarn is het enige licht, verder is het pikkedonker. Als we op het strand staan word ik overdonderd door wat ik zie: de vollemaan schijnt als een felle lamp op de zee en het zand. En ik geloof niet dat ik, in de drie maanden dat ik hier in Costa Rica ben, ooit zoveel sterren bij elkaar heb gezien. Ik zie de Grote Beer en volgens mij wel twee sterrenbeelden waarvan ik even de naam niet weet. En een wittig waas dat de Melkweg is. Ondanks de klamme warmte voel ik het kippenvel op mijn armen.

‘Wauw,’ fluister ik, terwijl ik met open mond naar de hemel gaap.

Milo grinnikt kort en pakt mijn hand weer. ‘Kom,’ zegt hij zachtjes en hij trekt me voorzichtig mee. Een beetje verbaasd omdat dit blijkbaar de verrassing niet is, laat ik me meetronen. We lopen verder over het strand. Dan valt het kwartje.

‘Schildpadjes! Zijn de eieren uitgekomen?’ Vragend kijk ik naar Milo, die grijnzend knikt. Snel loop ik naar het houten hokje waarin het nest ligt, open het deurtje en dan zie ik het: de schild-

padjes zijn bezig uit de eitjes te kruipen. Een stuk of vijftien zijn er al helemaal uit, andere piepen voorzichtig door een gaatje naar buiten, de rest van de eieren is nog zonder barst of scheur. ‘Wat bizar, toen we gisteravond gingen kijken was er nog helemaal niets aan de hand.’ Milo haalt zijn schouders op en knielt neer. Het schijnsel van de zaklamp probeert hij zo min mogelijk direct op het nest te richten.

‘Gefeliciteerd, mama,’ lacht Milo en hij geeft me een kus.

‘Jij ook gefeliciteerd, papa,’ antwoord ik. We lachen en ik ga naast Milo zitten om het nest eens goed te bekijken. Ongeveer een maand geleden ontdekten we de eieren. Het nest lag op een gevaarlijk druk stuk strand: de eieren zouden zo door dieren of mensen kunnen worden meegenomen. Schildpadden komen alleen aan land om eieren te leggen en gaan daarna weer terug naar de zee. De eieren laten ze onbeheerd achter. Op aanraden van een goede vriend besloten we alle eieren, 109 in totaal, mee te nemen. Fanatiek timmerde Milo binnen een dag een compleet hok. Verbaasd en ontroerd keek ik toe. Ik zag ineens een zorgzame kant van Milo die ik nog niet eerder had gezien. Milo blijkt een grote, stoere vent met een klein hartje dat sneller klopt voor onschuldige babyschildpadjes. De eerste twee dagen keek hij niet eens naar zijn surfplank. Een unicum. Voorzichtig begroeven we de eieren weer op een rustig stuk strand, vlak bij Milo’s huis. Het hok plaatsten we er zorgvuldig overheen. Het werd echt ons project: elke dag namen we wel even een kijkje om te zien of ze er allemaal nog lagen en of er al iets was gebeurd. En nu is het dus zover: de eitjes komen uit. ‘Cool, hè?’ zegt Milo trots. Ik kijk hem aan. Hij is echt ontroerd door de babyschildpadjes. Vooruit, ik geef toe, ze zien er ook wel heel doddig uit.

‘Eigenlijk zouden we ze namen moeten geven,’ zegt Milo. ‘Maar dat is een beetje onbegonnen werk.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dan nemen we één naam en dan van 1 tot en met 109. Wat wordt het, Beppie of Berta?’

‘Nee, het moet wel een beetje passen,’ antwoordt Milo serieus. Hij denkt even na en zegt dan: ‘Vida. We moeten ze Vida noemen. Want daar draait het toch om? Om het leven. En daarvan genie-

ten.’ Ik had wel door dat Milo de afgelopen weken heel begaan was met het lot van onze schildpadjes, maar nu ze eenmaal zijn uitgekomen lijkt mijn vriend getransformeerd in een soort jonge Steve Irwin.

‘Je weet wel dat we ze niet kunnen houden, hè? Over een paar dagen moeten we ze vrijlaten in de zee.’

‘Natuurlijk weet ik dat. Maar dit is toch uniek! Als wij ze niet van dat drukke strand hadden gehaald, hadden ze het nooit gered. En moet je nu eens zien!’ Vertederd kijkt Milo weer naar het nest.

‘Ik wil niet heel lullig doen, maar als ze eenmaal in zee zijn begint voor hen de strijd pas echt. Slechts een op de honderd overleeft het eerste jaar. Het gaat er ruig aan toe daar.’

‘Jaahaa, Suus, verpest dit moment nu niet, wil je?’

Ik schud mijn hoofd en moet een beetje gniffelen. ‘Zullen we teruggaan? Ik ben moe.’ Het is duidelijk dat Milo nog veel langer bij zijn baby’s had willen blijven, maar toch loopt hij met me mee naar het huisje.

Als we eenmaal weer in bed liggen vraag ik me ineens af wat Milo ’s nachts bij dat hok deed. ‘Waarom was je eigenlijk bij het nest?’ vraag ik hem. ‘Je bent toch niet elke nacht opgestaan om het nest te controleren?’

‘Nee. Ik was wakker geworden door mijn telefoon. Er kwam een sms’je binnen. Toen ik daarna niet meer in slaap kon komen, ben ik even naar het hok gewandeld.’

‘O. En wie sms’te jou dan midden in de nacht?’ Want hier worden we zelden gebeld of ge-sms’t, tenzij het echt belangrijk is.

‘Een berichtje van Jurre Timmer. Niets belangrijks.’

Meteen zit ik rechtop in bed. ‘Niet belangrijk? Hoe kan een berichtje van je manager nou niet van belang zijn? Hij heeft je al die maanden niet één keer ge-sms’t, dus als hij je nu ineens een bericht stuurt, zal het heus wel belangrijk zijn.’

Milo blijft stil, doet alsof hij wil slapen.

‘Doe nou niet zo onverschillig. Wat stond er in dat sms’je?’ Omdat Milo nog steeds de schone slaapster speelt, maak ik aanstalten om uit bed te kruipen. ‘Prima, dan check ik het berichtje zelf wel.’

Als door een wesp gestoken komt Milo overeind. ‘Hij schreef dat ik auditie kan doen voor een nieuwe rol.’

‘Een nieuwe rol? Waarin? Waarvoor?’

‘Kunnen we het daar alsjeblieft morgen over hebben? Ik wil nu echt pitten.’

‘Ja, doe! Jij bent degene die me midden in de nacht wakker maakt!’

‘Om die schildpadjes te bekijken, niet om doorgezaagd te worden over een eventuele nieuwe rol.’

‘Stel je niet aan. Kun je dan op zijn minst een tipje van de sluier oplichten?’

‘Vooruit dan, mevrouw de onderzoeksjournalist. Een tipje... *Donkersloot*.’

‘Wát!?’ Ik veer op. ‘*Donkersloot*? Je bedoelt zo’n beetje de best bekeken kwaliteitsserie van het afgelopen seizoen? Díé *Donkersloot*?’

‘Ja.’

‘Halleluja! Dat is echt groot nieuws! Hoe kun je hier zo koel over zijn?’

‘Joh, ik heb die rol nog niet en waarschijnlijk hebben ze half acterend Nederland gevraagd auditie te doen.’

‘Dan vraag je Jurre toch hoe dat zit. Waarom heb je hem überhaupt nog niet gebeld?’

Milo blaast lucht uit. ‘Omdat het nu midden in de nacht is en...’

‘In Nederland niet! Je moet hem bellen, hoor.’

‘Suus, schatje, ik ga hem heus wel bellen. Maar niet nu. Nu wil ik gewoon pitten.’

‘Ongelooflijk. Als ik de vraag krijg of ik op gesprek wil komen bij *Vogue* hang ik gelijk aan de telefoon. Wat zeg ik? Ik stap meteen in het vliegtuig! Maar nee, jij wil slapen. Goed, je moet het zelf weten.’

Teleurgesteld laat ik mijn hoofd op het kussen vallen. Terwijl ik aan Milo’s vertraagde ademhaling hoor dat hij al snel slaapt, lig ik opgewonden in het donker te denken. *Donkersloot*. Het afgelopen tv-seizoen was deze serie voor het eerst op televisie en het was meteen een dikke hit. Ik volgde de serie over de rijke fa-

milie Donkersloot ook en was helemaal verslaafd. Het verhaal is spannend, zit slim in elkaar, de dialogen grijpen je soms echt bij de keel. Zelfs het decor is on-Nederlands goed. En de acteurs... ze spelen stuk voor stuk zo echt, zo geloofwaardig. Er zitten zoveel grote namen in. Als Milo een rol in deze serie krijgt zou dat een enorme stap vooruit zijn in zijn carrière. Van soapie in *Geen Weg Terug* naar het echte werk. Ik heb in die drie maanden dat we hier zijn geen enkel sms'je gestuurd, maar dit is nu zo'n moment waarop ik mijn vrienden dolgraag een berichtje zou willen sturen met de boodschap: Milo mag auditie doen voor Donkersloot!!

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word zie ik dat Milo niet meer naast me ligt. Niets bijzonders, hij staat bijna elke dag eerder op om de beste golven te kunnen pakken. Maar als ik de veranda oploop zie ik zijn surfplank nog liggen. Is hij alweer bij de schildpadden? Ik schiet mijn slippers aan en wandel naar het strand. Ja hoor, daar zit hij. Zijn brede, gespierde lijf gebogen over het hok. In zijn hand wat kleine krabbetjes.

‘Goedemorgen,’ zeg ik.

‘Hé schatje,’ zegt Milo opgewekt. ‘Er zijn er weer een heleboel uitgekomen.’

‘Goed, zeg. Misschien moeten we een klein feestje houden als we ze loslaten in zee.’

‘Topidee! Ik heb Julio net gebeld, je weet wel, van dat Turtle Centre, en hij adviseerde om ze vrij te laten nadat ze allemaal zijn uitgekomen.’

Ik knik. Ik kuch even en zeg dan: ‘En Jurre, heb je die ook gebeld?’

‘Daar ben ik nog niet aan toegekomen.’

‘Hoezo niet? Je hebt wel Julio gebeld, dan had je Jurre toch ook even kunnen bellen. Ik ga ervan uit dat hij wil dat je zo snel mogelijk terugbelt.’

‘Ik heb er gewoon niet aan gedacht.’

‘Je was het vergeten? Milo, dit meen je niet.’

‘Goed, ik bel straks wel.’

‘Het is in Nederland acht uur later, als jij Jurre vanmiddag pas belt is hij allang weg.’

‘Echt niet. Hij neemt zijn mobieltje altijd op.’ Milo kijkt me aan met zijn blauwe ogen die, nu hij zo gebruind is, nog feller lijken. ‘Suus, ik bel echt wel, hoor.’

‘Je kunt je afvragen hoe vaak je zo’n gouden kans krijgt, maar hé, het is jouw carrière.’ Ik ga er niets meer over zeggen, maar toch baal ik ervan. Milo kan soms zo gruwelijk nonchalant doen. Andere acteurs zouden een moord doen voor een kans als deze. Maar Milo lijkt het niets te doen. Hij zou eens wat meer tegenslag moeten krijgen, denk ik bitter. Hoewel ik me afvraag of hij daar iets van leert. Milo windt zich niet zo snel over dingen op. Alleen als het om surfen gaat. En babyschildpadjes, natuurlijk.

Als ik de dag erop voor de verandering weer eens met een boek op het strand lig ploft Milo plotseling naast me neer. ‘Drie keer raden wie zo goed als zeker een rol in *Donkersloot* heeft?’

Ik klap mijn boek dicht en kijk hem aan. Milo kijkt breed grijnzend terug. ‘Dus je hebt Jurre gebeld? Vertel, wat zei hij?’

‘Dat de castingagent en de regisseur mij heel graag willen hebben voor die rol. Dat hooguit twee andere acteurs auditie doen, maar dat is eigenlijk een formaliteit.’

‘Echt? Dat is geweldig!’ Ik val Milo om de hals en begin hem te kussen. ‘Wat is het voor rol? Het is toch geen figurantenrol waarin je slechts één keer door het beeld mag lopen?’

Milo lacht. ‘Jij krengetje. Nee, je had helemaal gelijk toen je zei dat dit een gouden kans is. Want geloof het of niet, jouw vriend heeft hoogstwaarschijnlijk de rol te pakken van Kas Donkersloot, de jongste zoon van Fred Donkersloot.’

‘Die gebrouilleerd is met zijn vader en daarom in Australië woont? Komt die dan terug? Wat gaaf!’

‘Ja, eh... dat weet ik ook allemaal niet, hoor.’

Ik rol met mijn ogen. Heeft Milo *Donkersloot* niet eens gevolgd? ‘Milo... dat meen je niet. Heb jij geen enkele aflevering gezien van de serie waarin je misschien gaat spelen?’

‘Ik kon toen toch niet weten dat ik daarvoor zou worden gevraagd?’

‘Oké, daar zit wat in. Dan kijken we de serie wel op dvd als we eenmaal thuis zijn.’

‘Dat is nog wel een puntje...’ Milo schraapt zijn keel. ‘Ze willen dat ik maandag auditie doe.’

‘Maandag? Als in: aanstaande maandag? Maar dat is... al over zes dagen!’

‘Ik weet het. Dat is zwaar klote. Maar wat zei jij ook alweer: “Ik zou meteen in het vliegtuig stappen als ik zo’n kans zou krijgen?”’

Ik ook altijd met mijn grote mond. Maar het is waar: dit is een enorme kans, het kan Milo’s doorbraak betekenen, daar is zelfs hij zich van bewust. Maar om dit hier, ons zorgeloze en romantische leven in Milo’s huis in Costa Rica, zo snel te moeten verlaten, dat voelt knap waardeloos. Vaarwel zon, zee, zand. Hallo werk, regeltjes, paparazzi. Milo en ik zullen vast weer fotografen achter ons aan krijgen. En mijn oud-collega’s van *Scoop* zullen ongetwijfeld hun best doen om valse stukjes over mij en mijn relatie met Milo te schrijven. Ik moet me focussen op de positieve dingen. Er wacht me zelfs al een klus als ik terug ben. Met *SHE*, de weekendbijlage van *Het Nieuwsblad*, heb ik de afspraak dat ik voor hen als freelancer aan de slag kan. Maar dat voelt op dit moment als een schrale troost.

Ineens dringt tot me door wat er allemaal moet worden geregeld. ‘We moeten tickets boeken. En ik moet zorgen dat die onderhuurder zo snel mogelijk uit mijn appartement vertrekt. Ik zal Joy moeten bellen om te kijken wanneer haar collega uit mijn huisje kan,’ zeg ik stuiiterend van de adrenaline op mijn badlakentje.

‘Rustig, Suus, relax. Ik regel die vliegtickets wel en wat betreft je huis: je kunt altijd bij mij logeren. Geen probleem. Laten we alsjeblieft nog genieten van de tijd die we hier hebben,’ probeert Milo me gerust te stellen. Dat lukt maar ten dele. Ongelooflijk. Tien minuten geleden lag ik nog heerlijk relaxed op het strand en nu voel ik de stress door mijn lijf schieten. Bah.

Die middag nog tik ik in een internetcafeetje een mail naar mijn vriendin Joy om te zeggen dat ik naar huis kom en of zij haar collega, die al die tijd in mijn huis heeft gewoond, hiervan op de hoogte wil stellen. Tot mijn grote verrassing krijg ik meteen een mailtje terug en voor ik het weet zitten we druk te chatten. Een uur lang kletsen we over van alles en nog wat, zoals we eigenlijk altijd doen. Als ik uitlog is mijn humeur 180 graden omgeslagen: misschien is het helemaal niet zo verkeerd om weer terug naar Nederland te gaan. Ik realiseer me dat ik Joy en ook Flint en Romijn toch best mis. Het lijkt me heerlijk om met mijn drie beste vrienden weer ongegeneerd lang te kletsen in ons stamcafé.

Milo heeft de terugvlucht inmiddels geboekt. Over twee dagen vliegen we weer naar Nederland. We moeten nu dus echt alles klaarmaken voor vertrek. Onze rugzakken pakken, Milo's huisje opruimen en schoonmaken en afscheid nemen van de vrienden die ik hier heb gemaakt.

Op de dag van ons vertrek hebben Milo en ik afgesproken met een groep vrienden op het strand vlak bij Milo's huis. Het is vier uur in de middag en iedereen is gezellig aan het kletsen. Pilar, de eigenaresse van een hostel hier in de buurt, heeft voor drank gezorgd. Wie wil kan een drankje uit een koelbox pakken. Terwijl ik met twee vrienden sta te praten, kijkt Milo me vanaf een afstandje aan en geeft me een knipoog. Ik knik om te laten zien dat ik begrijp wat hij bedoelt. Hierop loopt hij met twee anderen weg. Intussen klets ik gezellig verder.

'Mag ik jullie aandacht?' klinkt Milo's stem tien minuten later. Hij is de groep genaderd. Milo en de andere twee dragen grote emmers. Voorzichtig laten ze de emmers op het zand zakken. Sommigen proberen te zien wat erin zit. Anderen slaken een zucht van verdedering als ze de inhoud van de emmers zien.

'Lieve vrienden, fijn dat jullie er zijn,' zegt Milo plechtig terwijl hij me zachtjes naast zich trekt. Liefdevol slaat hij een arm om me heen. 'Vanavond vliegen Suus en ik weer terug naar Nederland en we kunnen nu al zeggen dat we dit best zwaar vinden.' Ik knik instemmend en trek mijn mondhoeken naar beneden. 'Dat ik hier

een paar jaar geleden een huisje heb gekocht was de beste beslissing ooit. Hier heb ik altijd de beste tijd. Surfen met mijn maten, biertjes drinken bij Pilar en Antonio... en dit jaar met mijn bloedmooie vriendin erbij.' Milo geeft me een zoen.

'Dit was werkelijk de mooiste zomer van mijn leven,' val ik hem bij. 'Ik heb zoveel gelachen, het is hier zo mooi, zo relaxed. Ik begrijp helemaal waarom Milo verliefd is op deze plek. En ik heb zulke lieve vrienden gemaakt, dat ik zeker terugkom. Met of zonder Milo.' Iedereen begint te lachen. Pilar heft haar flesje bier en geeft me een luchtkusje. Ik glimlach naar haar.

Milo neemt weer het woord. 'Suus maakte deze zomer speciaal. Maar er was nog iets wat het heel bijzonder maakte. Deze jongens hier.' En hij knikt naar de emmers. Ik zie de kleine schildpadjes krioelen.

Iemand zegt: 'Ga je nu laten zien hoe je schildpaddensoep maakt?' We lachen. Milo ook.

Dan gaat hij verder met zijn betoog: 'Sorry, jongens, maar ik ben even serieus. Het vinden van de schildpadeieren, ze veiligstellen en erbij zijn toen ze uitkwamen, ik vond dat echt uniek. Ik denk dat sommigen van jullie dat ook wel hebben gemerkt. Er waren momenten dat ik geen zin had om te surfen.' Iemand roept 'boe'. Milo lacht en gooit zijn handen in de lucht. 'Sorry, sorry! Het spijt me echt. Maar zonder al te sentimenteel te doen, het is een feit dat deze schildpadden worden bedreigd. En dat is doodzonde, want het is belangrijk dat de unieke natuur hier behouden blijft. Eigenlijk ben ik wel een beetje trots dat ik hieraan een kleine bijdrage heb mogen leveren. Het heeft me ook aan het denken gezet. En ik heb me iets voorgenomen. Mocht in Nederland mijn leven in de soep lopen, vooruit, in de schildpaddensoep, dan kom ik terug en ga ik hier een schildpaddenproject opzetten.'

'Geen surfschool?' roept een vriendin.

'Nee,' lacht Milo. 'Die surfers redden zich wel. De schildpadden daarentegen...' Iedereen lacht mee en de meesten applaudisseren om het nobele voornemen van Milo. Ik ben vooral verrast. Mijn vriend kan ineens met een plan op de proppen komen zonder mij

daarin te betrekken. Dat deed hij voor de zomer ook al, toen hij had besloten om uit *Geen Weg Terug* te stappen.

‘Voor Suus en mij is het zo tijd om te gaan. Net als voor deze jongens. Ik stel voor dat iedereen een paar schildpadjes uit de emmers pakt en ze voorzichtig bij de kustlijn vrijlaat.’ Iedereen begint weer te klappen, sommigen joelen. Ze vinden het een leuk idee.

Ook ik pak voorzichtig een babyschildpadje uit een emmer en leg het in de palm van mijn hand. Hij past er net in. Ik loop naar de branding en kniel neer. Zachtjes pak ik het schildpadje en zet het neer op het zand. Ontroerd kijk ik toe hoe hij langzaam en een beetje onhandig naar de zee loopt om uiteindelijk mee te worden genomen door de golven. Ik voel het kippenvel op mijn armen. ‘Daar ga je, Vida 92. Veel geluk, het ga je goed,’ fluister ik in mezelf.

De zon begint onder te gaan als we afscheid moeten nemen van onze vrienden. We kussen, omhelzen, knuffelen en beloven contact te houden. ‘Snel terugkomen, hoor!’ is de meest gehoorde kreet. En telkens knik ik ja. Ik doe niets liever.

‘Kom, we moeten nu echt vertrekken,’ zegt Antonio. Hij brengt ons naar het vliegveld van Golfito. Vandaar vliegen we naar San José en dan rechtstreeks naar Nederland.

Als we in de auto zitten moet ik het Milo vragen. ‘Meende je nou wat je zei, vanmiddag op het strand?’

‘Wat precies? Ik heb zoveel geluld vandaag.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Over dat schildpaddenproject natuurlijk. Als het in Nederland niet lukt met je werk, dat je dan naar Costa Rica gaat om een project voor schildpadden op te zetten. Meende je dat?’

Milo kijkt me aan. ‘Natuurlijk meende ik dat. Denk je dat ik maar wat zat te kletsen?’

‘Zo bedoel ik het natuurlijk niet. Maar het is nogal wat. Verhuizen naar een ander land... je inzetten voor dieren.’

‘Ik vind het een prachtig back-upplan. Ik kan met vrijwilligers werken. Dat doet Julio in het Turtle Centre ook. Vrijwilligers betalen hem zelfs een vergoeding om te komen helpen, tegen kost en

inwoning. Dat zou ik ook kunnen doen. We zouden dan in het hostel van Pilar en Antonio kunnen slapen. Ik heb dat al met hen besproken en zij vinden het een heel goed idee. En ik hou nog genoeg tijd over om te surfen.’

‘Ik ben onder de indruk. Je hebt er goed over nagedacht.’

‘Suus, schatje, dat heb ik ook. Het lijkt misschien impulsief, maar dit zou echt kunnen werken.’ Eigenlijk zou ik daar niet eens aan moeten twijfelen. Milo lukt immers altijd alles. Hij is echt een zondagskind, alles komt hem aanwaaien.

Op het vliegveld omhelzen we Antonio nog een laatste keer.

‘Een goede reis en heel, heel veel geluk samen,’ zegt hij. We beloven dat we zullen mailen en dan rijdt Antonio weg. Milo en ik pakken elkaars hand en lopen samen de hal van het vliegveld binnen. Het zit erop.

‘Dus dit was het dan,’ zeg ik als we op Schiphol onze rugzakken van de lopende band hebben gepakt.

‘Wat doe je dramatisch?’ lacht Milo. ‘Je doet net alsof we elkaar nooit meer zullen zien.’ Hij pakt mijn vestje vast en trekt me naar zich toe. Ik zie nog net hoe achter hem twee pubermeisjes elkaar aanstoten en giechelend naar hem wijzen.

‘Mogen we een handtekening?’ vragen ze even later nerveus. Ik kijk toe hoe Milo zijn handtekening op twee papiertjes krabbelt en even later met de meisjes op de foto gaat. Ja, we zijn duidelijk terug in Nederland.

Als we de schuifdeuren doorlopen zien we allebei tegelijk het gezicht van Derek Lester: Milo’s allerbeste vriend. Samen met Derek heeft Milo een paar jaar geleden het huis en het stuk land in Costa Rica gekocht. Derek is het stereotype ‘snelle jongen’ – denk: strak in het pak en goede baan bij een platenmaatschappij – en kan dus niet zo vaak en zo lang in Punta Banco verblijven als Milo. Deze zomer was hij toch ruim drie weken in het huis. We hebben ontzettend gelachen met z’n drieën, vooral om de seksuele escapades van Derek. De beste man is een schat, maar vooral een eersteklas womanizer en ook in Costa Rica zat (of lag) meneer niet stil.

‘En het mooiste koppel van Nederland is geland,’ grijnst Derek.
‘Hoe was de vlucht? Geef die maar aan mij.’ Hij pakt mijn zware rugzak over.

‘Fijn dat je ons wilde ophalen,’ zegt Milo.

‘Geen enkele moeite, dat weet je toch.’